

InfoMigjorn

Butlletí digital
sobre llengua
catalana

Un tast de català d'Elna (11)

El gerundi

Joan Bosch

Publicat en dues parts a l'**InfoMigjorn** [1.370](#) (03/04/2018) i [1.373](#) (24/04/2018)

A l'article número 10, en el qual vam parlar dels participis ([podeu llegir-lo aquí](#)), vam veure algunes citacions llatines. Avui, en veurem una altra, «*Fabricando faber fit*», una dita que ha donat en francès «*C'est en forgeant qu'on devient forgeron*», en castellà «*Usó hace maestro*» i en català «Tallant barbes, aprenen a afaitar» i també «Fent i desfent, s'ensenya la gent». Avui he triat aquest re-

frany per parlar-vos del gerundi. Mit aquí un refrany molt assenyat, fruit d'una gran saviesa popular, que hauríem d'aplicar, cada dia, a l'aprenentatge de la nostra llengua.

1. Puix que el refrany ens hi incita, començarem pels orígens. Per fer-ho simple, podem considerar que en llatí el gerundi correspon a les declinacions d'un infinitiu. En aquesta llengua l'infinitiu d'un verb no pot complir sinó dues funcions: la de subjecte i la de complement d'objecte directe. Per a les altres funcions gramaticals s'ha de reemplaçar per un gerundi.

(Infinitiu subjecte) Legere jucundum est (Llegir és agradable).

(Infinitiu complement d'objecte directe) Legere volo (Vull llegir).

(Gerundi en acusatiu) Pronus ad legendum (Inclinat a llegir).

(Gerundi en genitiu) Tempus legendi (El temps de llegir).

(Gerundi en datiu) Aptus legendo (Apte per a llegir).

(Gerundi en ablatiu) Legendo doctus fies (Llegint, et faràs savi).

Remarcarem que el gerundi llatí es tradueix en català gairebé sempre per un infinitiu, llevat en casos com el del darrer exemple en el qual, precisament, es tradueix per un gerundi.

Per als no-llatinistes precisarem que:

- l'acusatiu identifica el complement directe d'una acció; també en pot indicar el lloc, la durada o la finalitat;
- el genitiu marca el complement de nom;
- el datiu és el cas del complement indirecte o de la destinació d'una acció;
- l'ablatiu defineix els complements circumstancials d'una acció.

2. El gerundi en ablatiu **amando** del verb llatí **amare** ha donat en castellà **amando** i en català **amant**. Per una altra banda, el participi de present en acusatiu **amantem**, del mateix verb llatí, ha donat en castellà **amante** i en català **amant**. Si examinem aquestes filiacions, remarcarem que el gerundi castellà deriva del gerundi llatí sense gens de confusió possible. En canvi, en català, el gerundi i el participi de present comparteixen una forma fonètica i gràfica única. Immancablement, aquesta forma no diferenciada deu haver estat motiu de confusions en el curs del temps.

3. En castellà, doncs, el gerundi compleix al peu de la lletra la funció adverbial de complement circumstancial del verb de l'oració principal, comunament atribuïda al gerundi en ablatiu de la llengua llatina. Segons el context, pot exprimir l'anterioritat, la simultaneïtat, la condició, la causa, la concessió, l'oposició, l'instrument o la manera. Vegem-ne alguns exemples.

*(anterioritat) **Habiendo comido un plato de judías**, se fue a dormir.*

*(simultaneïtat) Tropezó **bajando las escaleras**.*

*(condició) **Exigiendo lo imposible** no conseguirás nada bueno.*

*(causa) **Habiendo heredado mucho dinero**, se pudo comprar una casa.*

*(concessió) **Incluso trabajando día y noche** no terminarás a tiempo.*

*(oposició) ¿Quién hubiese pensado que ganaría la carrera **teniendo fiebre**?*

*(instrument) Sacó las hojas secas **pasando el rastrillo**.*

*(manera) Hablaba **imitando a un periodista deportivo**.*

4. Aquesta funció adverbial de complement circumstancial del verb de l'oració principal, la retrobem en català, tal qual.

*(anterioritat) **Havent menjat un plat de mongetes**, va anar a jaure.*

*(simultaneïtat) Es va entrebancar **baixant les escales**.*

*(condició) **Exigint coses impossibles** no obtindràs res de bo.*

*(causa) **Havent heretat molts de diners**, es va poder comprar una casa.*

*(concessió) **Ni treballant-hi nit i dia** no ho acabaràs a temps.*

*(oposició) Qui hauria pensat que guanyaria la cursa **tenint febre**?*

*(instrument) Va treure les fulles mortes **passant-hi el rastell**.*

*(manera) Parlava **imitant un periodista esportiu**.*

En el cas de l'oposició el **gerundi** pot semblar una mica forçat. És perquè l'oposició es marca habitualment amb l'adverbi **tot**. Vegeu l'apartat 6.

Podem identificar cada mena de complement circumstancial de la manera següent:

*(anterioritat) Va anar a jaure **després de menjar** un plat de mongetes.*

(*simultaneïtat*) Es va entrebancar **mentre baixava** les escales.

(*condició*) **Si exigeixes** coses impossibles, no obtindràs res de bo.

(*causa*) **Com que havia heretat** molts de diners, es va poder comprar una casa.

(*concessió*) **Encara que hi treballis nit i dia** no ho acabaràs a temps.

(*oposició*) Qui hauria pensat que guanyaria la cursa **malgrat la febre**?

(*instrument*) Va treure les fulles mortes **amb el rastell**.

(*manera*) Parlava **a la manera** d'un periodista esportiu.

Per fer-ho curt, recordarem que el gerundi **llegint** pot significar segons el context: **després de llegir, mentre llegeix, si llegeix, com que havia llegit, encara que llegeixi, malgrat la lectura, amb la lectura...** Però de cap de les maneres no pot reemplaçar la proposició relativa: **que llegeix**.

5. En català medieval el gerundi i el participi de present coexistien sota una forma verbal única acabada en *-ant*, *-int* o *-ent* (com n'hem fet la remarca en l'apartat 2). Una manera inequívoca de distingir-los era de fer servir un recurs del baix llatí que consistia a introduir el gerundi amb la preposició **en**. D'aquesta manera es feia una locució adverbial «**en + gerundi**», anomenada **gerundi preposicional**, que definia una acció subordinada que el subjecte de l'oració principal feia anteriorment o simultàniament a l'acció principal. Aquest recurs, afavorit per les influències occitana i francesa, s'ha mantingut al Rosselló, on és encara ben viu. Els exemples precedents es poden reescriure a la manera rossellonesa:

(*anterioritat*) **En havent menjat un plat de mongetes**, va anar a jaure.

(*simultaneïtat*) Se va estrebançar **en baixant** les escales massa rabent.

(*condició*) **En exigint** coses impossibles obtindràs pas res de bo.

(*causa*) **En havent heretat un munt de sous**, se va poder comprar una casa.

(*concessió*) Ni **en hi treballant nit i dia** ho acabaràs pas a temps.

(*oposició*) Qui hauria pensat que guanyaria la cursa **en tenint febre**?

(*instrument*) Va treure les fulles mortes **en hi passant el rastell**.

(*manera*) Parlava **en imitant un periodista esportiu**.

Remarquem que en la pronunciació dialectal, els rossellonesos afegeixen una **t** eufònica davant els gerundis que comencen en vocal: «*En t-exigint coses impossibles...*».

Quan hi ha relacions de precedència estricta o de causalitat, podem reemplaçar la construcció «**en + gerundi**» per la construcció «**en + infinitiu**» o per la construcció «**al + infinitiu**», que és més antiga i avui gairebé en desús. Per exemple, podem escriure:

(**anterioritat**) *En haver menjat un plat de mongetes, va anar a jaure.*

(**simultaneïtat**) *Es va entrebancar **en baixar** les escales massa rabent.*

(**condició**) *En exigir coses impossibles no obtindràs res de bo.*

(**causa**) *En haver heretat molts de diners, es va poder comprar una casa.*

(**concessió**) *Ni en treballar-hi nit i dia no ho acabaràs a temps.*

Però no podem pas escriure «*Qui hauria pensat que guanyaria la cursa **en tenir** febre?*», ni «*Va treure les fulles mortes **en passar-hi** el rastell*» ni tampoc «*Parlava **en imitar** un periodista esportiu* », perquè en aquests tres exemples no hi ha precedència estricta ni tampoc causalitat.

6. Com a partícula introductòria, també podem fer servir l'adverbi **tot**. Aquest adverbi, anteposat a un gerundi afegeix una valor intensiva que reforça la idea de simultaneïtat o d'oposició:

(**simultaneïtat**) *M'ho va explicar **tot gesticulant amb les mans**.*

(**oposició**) *Va continuar la feina **tot tremolant de febre**.*

7. Per emfatitzar un gerundi també el podem fer precedir de la locució adverbial «**bo i**». És un recurs que ens permet d'insistir en la simultaneïtat o la coexistència de dos actes o de dues circumstàncies que podrien no coincidir:

(**simultaneïtat**) *Va obrir la finestra **bo i cridant**.*

(**coexistència**) *Tenia la mala mania de llegir **bo i menjant**.*

8. Fins ara no hem vist sinó maneres correctes d'emprar el gerundi. Al costat d'aquests usos tradicionals també hi ha una colla d'usos abusius que els mitjans de comunicació moderns tendeixen a promoure indegudament i que convindria evitar. Objectivament, el gerundi forma una subordinada impersonal (verb

no conjugat) que ben sovint allarga les frases de manera feixuga i enfarfega l'estil inútilment. Espontàniament, la llengua parlada és més propensa a fer frases curtes amb verbs conjugats que no pas frases llargues i carregades de gerundis innecessaris. Mes sembla que els mitjans de comunicació actuals tinguin un altre punt de vista. Consideren que la impersonalitat d'un gerundi afavoreix el sentiment d'imparcialitat i de neutralitat. Per aquesta raó (força discutible) el discurs periodístic fa un ús abusiu (i de tant en tant erroni) dels gerundis, a despit d'un estil planer i d'una descripció dels fets clara, correcta i catalana.

9. Hem vist que, per filiació llatina, el gerundi exprimeix en primer lloc l'anterioritat o la simultaneïtat. De cap de les maneres no pot exprimir una acció posterior a la del verb principal ni tampoc una conseqüència d'aquest verb. El gerundi de posterioritat o de conseqüència és incorrecte.

*(**posterioritat**) El batlle es va aixecar **cloent** l'acte amb paraules engrescadores.*

*(**conseqüència**) El rellotge va sonar a deshora **despertant** tota la casa.*

Capgirant les frases, podem fer paleses aquestes incorreccions:

*(**posterioritat**) **Cloent** l'acte amb paraules engrescadores, el batlle es va aixecar.*

*(**conseqüència**) **Despertant** tota la casa, el rellotge va sonar a deshora.*

En aquests dos exemples convé de proscriure el gerundi i conjuguar el verb:

*(**posterioritat**) El batlle es va aixecar **i va cloure** l'acte amb paraules engrescadores.*

*(**conseqüència**) El rellotge va sonar a deshora **i va despertar** tota la casa.*

Remarquem que el gerundi de posterioritat és incorrecte, sinó en alguns casos molt excepcionals en què la posterioritat és tan immediata que es pot confondre amb la simultaneïtat.

*(**posterioritat immediata = simultaneïtat**) Va sortir de casa **tot fent** petar la porta.*

10. Segons la filiació llatina, el gerundi permet de formar una proposició subordinada a una proposició principal. De cap de les maneres no permet de crear una proposició que no tingui cap relació de subordinació amb una altra. El ge-

rundi copulatiu (que uneix dues frases que exprimeixen accions paral·leles o independents l'una de l'altra) és incorrecte.

(gerundi copulatiu) *Aquest llibre és una perla de la literatura catalana havent estat traduït a més de 100 llengües diferents.*

Podem fer-ne palesa la incorrecció observant que no hi ha cap lligam entre els dos termes de l'oració i que se'n poden fer dues frases separades. Per exemple, com a element separador podem usar l'expressió «**per una altra banda**»:

Aquest llibre és una perla de la literatura catalana. Per una altra banda, ha estat traduït a més de 100 llengües diferents.

O bé:

Aquest llibre és una perla de la literatura catalana. Ha estat traduït a més de 100 llengües diferents.

11. Segons la filiació llatina, un gerundi no pot pas exprimir la finalitat de l'acció principal perquè en llatí aquesta finalitat l'exprimeix l'acusatiu i no pas l'ablatiu. El gerundi final (que ens diu per què s'ha de fer l'acció principal) és incorrecte.

(gerundi final) *El concursant s'ha de presentar a la secretaria abans de les vuit del vespre lliurant la versió final del seu treball.*

Una manera de posar en evidència la finalitat d'un gerundi i, per tant, de descellar la incorrecció és de reemplaçar-lo per la construcció «**per tal de + infinitiu**» (que és una de les maneres tradicionals que ens permet d'enunciar relacions de finalitat).

El concursant s'ha de presentar a la secretaria abans de les vuit del vespre per tal de lliurar la versió final del seu treball.

Aquí també convé de proscriure el gerundi i reescriure la frase de manera més simple, assumint que si el concursant lliura el seu treball a la secretaria abans de les vuit del vespre, forçosament s'hi presenta abans de l'hora esmentada:

El concursant ha de lliurar la versió final del seu treball a la secretaria abans de les vuit del vespre.

Remarquem que en un cas semblant el gerundi explicatiu (que ens explica amb quina intenció es fa l'acció principal) és perfectament correcte.

(explicació) *Volent lliurar la versió final del seu treball, un concursant es va presentar a la secretaria a les deu del matí.*

12. Vegem ara una construcció molt més controvertida: el mal anomenat **gerundi especificatiu**. De la filiació llatina del gerundi en podem derivar el postulat següent: «El gerundi no pot tenir cap més funció que no sigui una funció adverbial i no pot formar cap proposició subordinada que no tingui el mateix subjecte que el verb de l'oració principal». Aquest postulat sembla incontestable. Doncs, un gerundi no pot pas actuar com a complement de nom amb una valor especificativa. És a dir que un gerundi no pot pas ser equivalent a un adjectiu que qualifiqui un nom.

Segons aquest postulat, els exemples següents (que il·lustren l'ús del **gerundi especificatiu**) haurien de ser incorrectes, però, remarcarem que són completament lícits en català septentrional:

En Pere va veure un veí seu travessant el carrer a corre-cuita.

En Pere va sentir un home vell bramant com un esperitat.

En Pere va fotografiar sa mare llegint a la vora del foc.

En Pere va comprar un quadre representant una natura morta.

En Pere va rebre un paquet contenint tauletes de xocolata.

La raó de les incorreccions és que en Pere no és el subjecte dels verbs en gerundi. Ho podem demostrar fàcilment capgirant les frases. Un cop capgirades, en Pere esdevé el veritable subjecte dels gerundis i les frases perden la significació original o resulten absurdes:

Travessant el carrer a corre-cuita, en Pere va veure un veí seu.

Bramant com un esperitat, en Pere va sentir un home vell.

Llegint a la vora del foc, en Pere va fotografiar sa mare.

Representant una natura morta, en Pere va comprar un quadre.

Contenint tauletes de xocolata, en Pere va rebre un paquet.

En tots aquests casos, la normativa (i també el sentit comú) aconsella d'evitar l'ús del gerundi i de conjuguar els verbs corresponents:

En Pere va veure un veí seu **que travessava** el carrer a corre-cuita.

En Pere va sentir un home vell **que bramava** com un esperitat.

En Pere va fotografiar sa mare **que llegia** a la vora del foc.

En Pere va comprar un quadre **que representava** una natura morta.

En Pere va rebre un paquet **que contenia** tauletes de xocolata.

Ara, del punt de vista gramatical, les raons evocades per a rebutjar el **gerundi especificatiu** no són gaire convincents. En efecte, tots els gramàtics s'acorden a dir que la frase «En Pere, travessant el carrer a corre-cuita, va veure un veí seu» és perfectament correcta perquè el subjecte del gerundi (en Pere) és el mateix que el subjecte del verb de l'oració principal (veure). En canvi, la frase «En Pere va veure un veí seu travessant el carrer a corre-cuita» és incorrecta perquè el subjecte del gerundi (un veí seu) no és el mateix que el subjecte del verb de l'oració principal.

Alguns altres gramàtics, no tan categòrics, accepten el **gerundi especificatiu** solament quan el verb de l'oració principal és un verb de percepció com ara: veure, sentir, mirar, escoltar, notar, observar, recordar, descriure, fotografiar, etc. El problema és que no donen cap explicació raonable per a proscriure els verbs que no siguin verbs de percepció.

Segons jo, la raó veritable que permetria de rebutjar-lo és que no compleix una funció **adverbial** sinó **adjectival**, cosa incompatible amb la natura mateixa d'un gerundi (vegeu l'apartat 4. Hi hem constatat que un gerundi no pot pas substituir una proposició relativa).

Ara, si ens recordem del llatí i del famós participi de present estudiant (que estudia), influent (que influeix) ens adonarem que aquest mal anomenat **gerundi especificatiu** que la normativa condemna i acusa de gal·licisme perquè no existeix en castellà, no és un gerundi sinó la subsistència del **participi de present** medieval encara viu, sobretot al Rosselló, i doncs gens condemnable.

Segons el meu parer, aquesta construcció tan controvertida es pot acceptar perfectament argüint que no és un **gerundi especificatiu** sinó un **participi de present**.

Tanmateix, si volem utilitzar aquest recurs de manera correcta, haurem de tenir en compte la regla següent: un participi de present només pot qualificar el subjecte o el complement d'objecte directe d'una frase. És il·lícit quan qualifica un complement d'objecte indirecte o un complement circumstancial.

(Complement d'objecte indirecte) A mitjanit, finalment, en Pere va telefonar a sa mare ~~esperant la trucada amb candeletes~~ **que esperava la trucada amb candeletes**.

(Complement circumstancial de lloc) En Pere s'encaminava xino-xano cap a un riu ~~baixant de gom a gom~~ **que baixava de gom a gom**.

Ara, d'un punt de vista personal, trobi molt més naturals frases curtes amb verbs conjugats que no pas frases interminables inútilment farcides de gerundis o de participis de present.

13. Seguint la mateixa veta, he vist que alguns compendis de gramàtica afirmen rodonament que el gerundi és incompatible amb la forma passiva. Vegem-ho més detalladament analitzant-ne alguns exemples.

Havent estat votada la llei pel Parlament, el ministre es va sentir molt satisfet.

Havent estat robades les joies, el lladre es va escapar per la finestra.

Havent estat sorprès en flagrant delictes per la policia, el lladre no sabia com disculpar-se davant el jutge.

La frase del primer exemple és incorrecta perquè el ministre (subjecte de l'oració principal) no és pas el subjecte del gerundi. Per a corregir-la podem insistir en la cronologia dels fets: «**Un cop votada la llei pel Parlament**, el ministre es va sentir molt satisfet», o la relació causa-efecte: «**Com que la llei havia estat votada pel Parlament**, el ministre es va sentir molt satisfet».

La frase del segon exemple és incorrecta per la mateixa raó: el lladre no és pas el subjecte del gerundi, sinó el subjecte agent (per causa de la forma passiva). Per corregir-la hem de restablir la forma activa del gerundi «**Havent robat les joies**, el lladre es va escapar per la finestra».

Generalment, els gramàtics consideren incorrecta la frase del tercer exemple perquè, si la capgirem, podem creure que és el jutge qui ha estat sorprès en flagrant delictes: «El lladre no sabia com disculpar-se davant el jutge **havent estat sorprès en flagrant delictes per la policia**». Però, si ens referim als dos últims paràgrafs de l'apartat 12, ens adonarem que aquest gerundi problemàtic no és pas un **gerundi** sinó un **participi de present** i que aital participi és compatible amb una forma passiva.

14. El gerundi permet de formar una proposició subordinada. De cap de les maneres no permet de crear una frase sencera. Aquesta mala mania ens ve del castellà. Vegeu-ho en els exemples següents:

(En un àlbum de fotos) **Passejant** a la vora d'un riu.

(Al peu d'una lletra) **Esperant** una resposta positiva.

(En una resposta) «—On **estàs?** —**Menjant** un tall de pa a la cuina.»

Habitualment, la frase del primer exemple i més frases del mateix gènere, les trobem com a comentaris de fotos. De manera general, la foto representa una gent que passeja a la vora d'un riu i el comentari «**Passejant** a la vora d'un riu.» (amb un punt final característic d'una frase completa i doncs incompatible amb la natura mateixa del gerundi català) és la traducció literal del castellà «*Paseando a orillas de un río.*», que significa de manera abreujada «*Cuando el fotógrafo sacó la foto, estaban o estábamos paseando a orillas de un río.*», és a dir, una frase amb un present continu que en català tradicional hauríem de traduir sense gerundi: «Quan el fotògraf va fer la foto, passejaven o passejàvem a la vora d'un riu.» i que hauríem d'abreujar fent servir un participi de present o el substantiu corresponent:

(En un àlbum de fotos) **Gent passejant** a la vora d'un riu. (si són anònims)

(En un àlbum de fotos) **Passejada** a la vora d'un riu. (de manera general)

Ara, podem perfectament emprar un gerundi com a títol d'un llibre per a excitar la curiositat del lector «**Passejant** pel sotabosc...». En aquest cas, els punts suspensius ens indiquen que el títol és incomplet i que hem de llegir el llibre si volem saber-ne més.

La frase del segon exemple és una fórmula d'acomiadament que podríem trobar al peu d'una lletra. El gerundi hi representa una proposició subordinada. Hem de completar-la afegint-hi l'oració principal:

(Al peu d'una lletra) **Esperant** una resposta positiva, us saludi atentament.

La frase del tercer exemple és una traducció literal del castellà «-¿**Dónde estás?** -**Comiendo** un pedazo de pan en la cocina». En la resposta castellana, el gerundi no defineix pas una proposició subordinada. És la forma abreujada i perfectament correcta del present continu «**Estoy comiendo**» en el qual el verb *estar* s'ha elidit per evitar de repetir-lo. En català, aquesta elisió no pot funcionar directament perquè la manera correcta de demanar a algú on es troba es fa amb el verb **ésser** i no pas amb el verb **estar**. Doncs la primera solució que proposem és de conjuguar el verb *menjar*.

-On **ets**?

-**Mengi** un tall de pa a la cuina.

Ara, si volem anar més lluny i trobar-ne una mena d'equivalent podem recórrer a la construcció «ésser a + infinitiu» que en alguns casos ens pot ajudar a evocar la idea d'un present continu ([vegeu l'article sobre el verb ésser](#)). En aquest cas, el verb **ésser** es pot elidir perfectament.

–On ets?

–A menjar un tall de pa a la cuina.

15. La perífrasi verbal «**estar + gerundi**» defineix el present continu en castellà. En català tradicional no en tenim cap equivalent exacte. Podem traduir-la per «**anar + gerundi**» solament quan hi ha una idea de progressió clarament expressada, sinó hem de conjuguar el verb.

(acció immediata) Ara mateix ~~estic veient~~ al calendari que demà és festa.

(acció immediata) Ara mateix **veig** al calendari que demà és festa.

(acció durativa) Fa anys que ~~estem pensant~~ com podríem canviar les coses.

(acció durativa) Fa anys que **pensem** com podríem canviar les coses.

(acció repetitiva) A cada amic que trobava li ~~estava contant~~ la mateixa història.

(acció repetitiva) A cada amic que trobava li **contava** la mateixa història.

(acció progressiva) La situació ~~estava millorant~~ a poc a poc.

(acció progressiva) La situació **anava millorant** a poc a poc.

Remarcarem que en català tradicional hi pot haver coincidències completament lícites entre el verb *estar* i un gerundi. En aquest cas la juxtaposició «*estar + gerundi*» no és pas indissociable. Hi podem posar qualsevol complement entremig. Aquesta possibilitat palesa el fet que «*estar + gerundi*» no forma pas una perífrasi verbal en la nostra llengua.

Feia dues hores que **estava llegint** un recull de poesies a l'ombra d'un til·ler.

Feia dues hores que **estava** a l'ombra d'un til·ler **llegint** un recull de poesies.

16. La perífrasi verbal «**venir + gerundi**» és castellana.

Feia trenta anys que ~~venia mantenint~~ la família tot sol.

Feia trenta anys que **mantenia** la família tot sol.

Ara, com en el cas del verb *estar*, hi pot haver coincidències correctes.

Pobra dona, la perseguien i **venia cridant** pel carrer a cercar socors!

Pobra dona, la perseguien i **venia** a cercar socors **cridant** pel carrer!

17. La perífrasi verbal «**acabar + gerundi**» és castellana. Amb «**acabar per + infinitiu**» formen dos modernismes forasters que hem d'evitar.

Van ~~acabar dient~~ la veritat.

Van ~~acabar per dir~~ la veritat.

Finalment, van dir la veritat.

18. La perífrasi verbal «**seguir + gerundi**» és castellana. En català la traduirem per «**encara + verb conjugat**» o bé «**continuar a + infinitiu**»

Una setmana més tard ~~seguia contant~~ la mateixa història.

Una setmana més tard **encara contava** la mateixa història.

Malgrat el soroll, ~~seguia llegint~~ impertorbablement.

Malgrat el soroll, **continuava a llegir** impertorbablement.

A Elna, el verb *seguir* no significa mai 'continuar' llevat del cas particular en què l'apliquem a un camí «**Va seguir** (= **va continuar**) el camí fins a mar».

19. La perífrasi verbal «**continuar + gerundi**» és castellana. En català la traduirem per «**encara + verb conjugat**» o bé «**continuar a + infinitiu**»

Una setmana més tard ~~continuava contant~~ la mateixa història.

Una setmana més tard **encara contava** la mateixa història.

Malgrat el soroll, ~~continuava llegint~~ impertorbablement.

Malgrat el soroll, **continuava a llegir** impertorbablement.

Ara, com en el cas del verb *estar*, hi pot haver coincidències correctes.

Aquesta reflexió la **continuarem menjant** (= mentre menjarem).

Continuarem aquesta reflexió **menjant**.

Remarquem que aquesta frase d'exemple és completament correcta encara que sembli una mica forçada. En un català més natural diríem «**Continuarem** aquesta reflexió **bo i menjant**.»

20. Les frases construïdes segons el model «**portar + durada + gerundi**» són castellanes. En català, no podem pas portar un espai de temps.

~~Portem vint-i-vuit anys treballant~~ a Tolosa.

Fa vint-i-vuit anys que treballem a Tolosa.

21. El gerundi de conclusió és castellà.

~~Resumint~~, no hi va haver cap problema.

En resum, no hi va haver cap problema.

En poques paraules, no hi va haver cap problema.

Articles anteriors de la sèrie 'Un tast de català d'Elna', per Joan Bosch

- 1 [Les fórmules de salutació](#)
- 2 [Una correspondència complicada](#)
- 3 [La invasió perniciosa de la paraula «molt»](#)
- 4 [La mala reputació del greix](#)
- 5 [Esdruxolitis «cronica»](#)
- 6 [Les partícules afirmatives](#)
- 7 [Les partícules negatives](#)
- 8 [L'enclisi en crisi](#)
- 9a [To be, or not to be, that is the question \(1\): el verb ésser](#)
- 9b [To be, or not to be, that is the question \(i 2\): el verb estar](#)
- 10 [Els participis](#)

InfoMigjorn és un butlletí setmanal que recull informacions d'actualitat sobre llengua catalana.

ISSN 2462-7003 Elaborat i distribuït per la Xarxa de Mots

Subscripcions: <http://migjorn.cat/alta.php> Adreça de contacte: infomigjorn@migjorn.cat   @InfoMigjorn

OFERTA DE SUBSCRIPCIÓ

Subscriviu-vos a [InfoMigjorn](#) ara i us regalem un exemplar del llibre *Un pam de llengua*. Una tria d'articles d'InfoMigjorn, amb una selecció del material publicat a InfoMigjorn, o bé *El borum i els gospins*, l'últim llibre d'Eugeni S. Reig.

L'abonament anual (persones físiques)* són 20 euros.

Empleneu aquesta butlleta i envieu-la per correu electrònic a infomigjorn@migjorn.cat o bé per correu postal a Xarxa de Mots, Travessera de Gràcia 238, baixos 1a, 08024 Barcelona.

Nom i cognoms:

Adreça electrònica:

D'on sou?

Opció A. Domiciliació bancària. IBAN (24 xifres):

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Opció B. Ingrés o transferència de 20 euros a un d'aquests dos comptes:

- CaixaBank ("la Caixa"): **ES31 2100 0807 7802 0113 0452**
- Banc de Sabadell: **ES67 0081 0077 8400 0145 6056**

En fer la transferència, indiqueu **el nom** complet i **l'e-mail** on voldreu rebre els butlletins.

Opció C. Pagament per PayPal o bé amb targeta de crèdit: visiteu la pàgina <http://www.migjorn.cat/okalta.html> i feu clic al botó "Subscriure-s'hi".

Per a qualsevol dubte o consulta, escriviu a infomigjorn@migjorn.cat

* Subscripcions institucionals: 50 euros, amb dret a rebre el butlletí en cinc adreces.

D'acord amb la legislació sobre protecció de dades, en subscriure-us incorporarem les vostres dades al nostre arxiu. Teniu dret a sol·licitar l'accés a les vostres dades, modificar-les o cancel·lar-les escrivint a infomigjorn@migjorn.cat.

